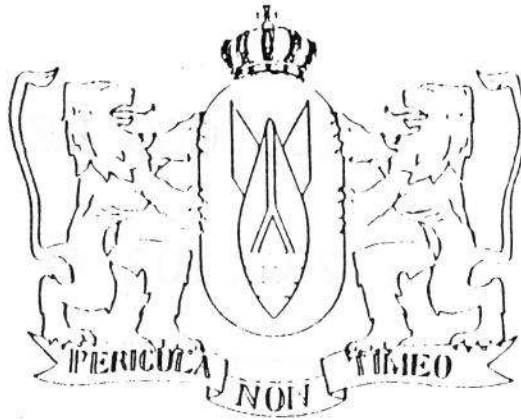

DE ONTMIJNER

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE
VERBROEDERING DER BELGISCHE ONTMIJNERS

SINT-BARBARA

1994

AFGIFTEKANTOOR

TERVUREN

3de TRIMESTER

OKTOBER 1994

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

BERGES A.

LIVINGSTONELAAN, 22

3080 TERVUREN

Fonds "E. GEORGE"

Situatie afgesloten op 30 augustus 1994

In kasbons : 100.000 BF

Op de rekening : 231.103 BF

Totaal : 331.103 BF

Herhaling van de rekeningnummer :

145-8044000-43

INHOUD

1. Herdenkingsdag op 4 september 1994 te BRUSSEL
2. Herdenkingsdag te STAVELLOT op 11 september 1994
3. Het leven in de eenheden in actieve dienst
 - a. Buitenlandse opdrachten
 - b. Pensioneringen
4. Mededelingen
 - a. Feest Sint-Barbara 1994
 - Sectie BRABANT - HENEGOUWEN
 - Sectie WEST-VLAANDEREN
 - Sectie OAD
 - b. Bijdrage 1995
 - c. Overlijdens
5. Voor U gelezen (vervolg en einde)
6. Geschiedenis van de Ontmijningsdienst (vervolg)

HERDENKINGSDAG OP 4 SEPTEMBER 1994

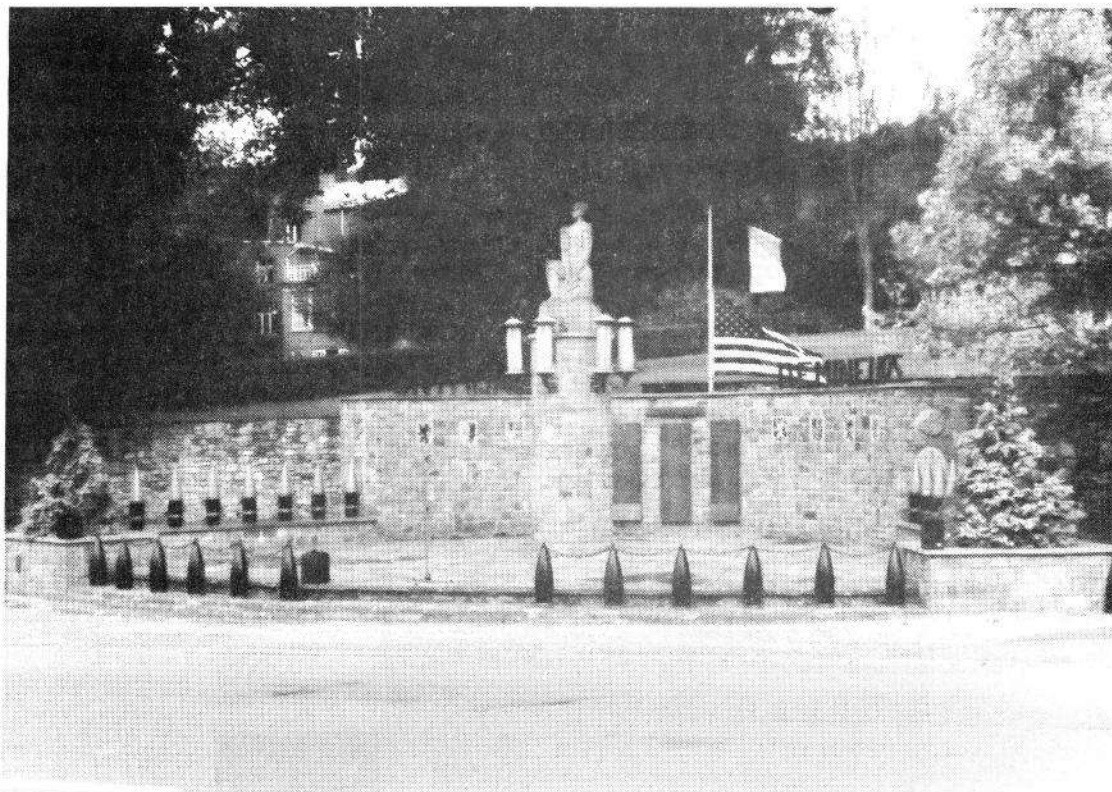
ONTMIJNERS WORDEN GEEERD

Op 4 september 1994, ter gelegenheid van de herinnering van de bevrijding, had te BRUSSEL een plechtigheid plaats. Onze verbroedering werd uitgenodigd om aanwezig te zijn met vaandel. In de voormiddag werden er bloemen neergelegd aan het graf van de Onbekende Soldaat. Daarna was er een parade in aanwezigheid van Zijne Majesteit de Koning. De Oudstrijders, voorafgegaan door hun vaandels, openden de parade. Daarna volgden de jeugdbewegingen en de troepen van de strijdkrachten. U zou zeggen niets speciaals, doch er stapte een delegatie van onze verbroedering mee in de parade.

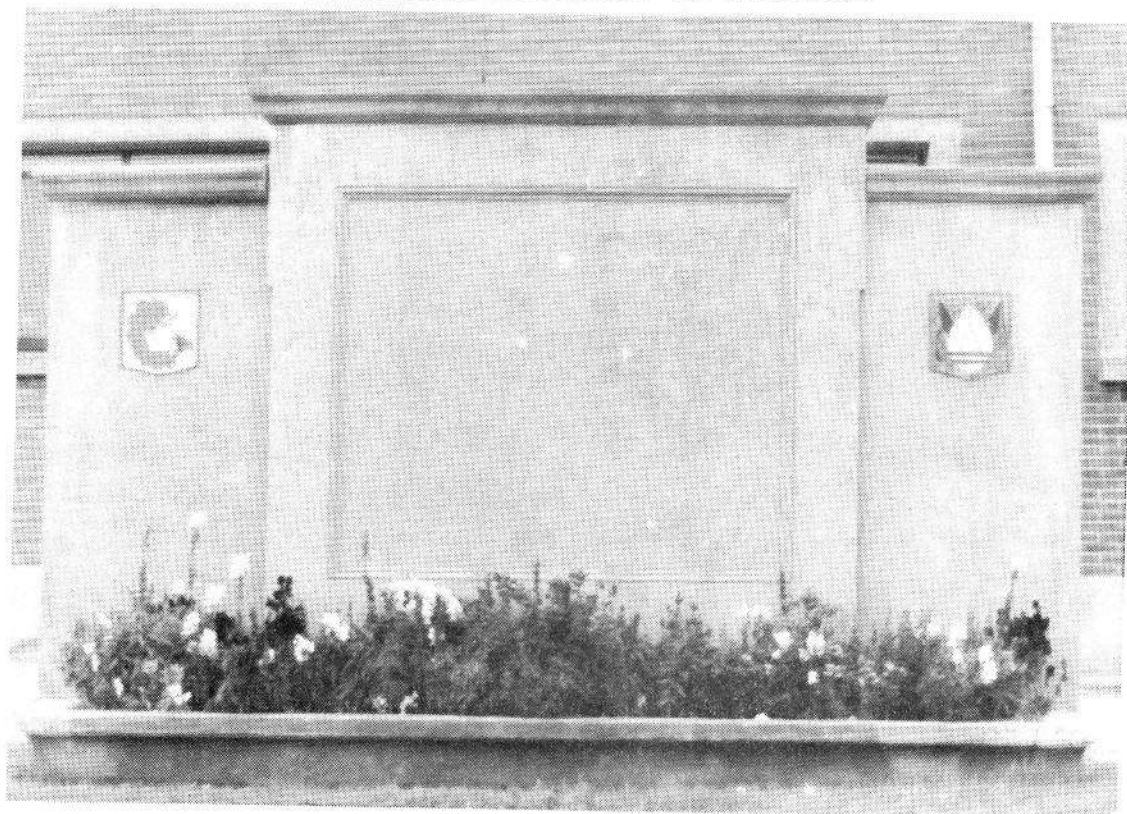
Een lid van onze verbroedering was op vraag van het Koninklijk huis uitgenodigd. Hij zou worden voorgesteld aan Zijne Majesteit de Koning. De keuze viel op de Heer RASKIN Julien van de Sectie BRABANT. De Heer RASKIN J. kreeg een uitnodiging van het Koninklijk Huis om deel te nemen aan de Plechtigheden. Voor de plechtigheid, die plaats had aan de Congreszuil had de Koning een onderhoud met de genodigde oudstrijders. Zijne Majesteit de Koning werd eraan herinnerd dat de ontmijners veel werk geleverd hadden op domein van het Kasteel van LAKEN.

's Middags werden de genodigden vergast op een lunch door de Heer Eerste Minister DEHAENE. Deze lunch had plaats in het Egmondpaleis te BRUSSEL. De Heer RASKIN J. had als tafelgenoot de Burgemeester van Sint-Niklaas. In de namiddag was er nog een andere parade in aanwezigheid van verschillende Belgische en buitenlandse prominenten.

Een detachement van de Ontmijningsdienst bevond zich tussen de Belgische en Buitenlandse defilerende troepen.

Nationaal monument te STAVELOT

Monument te BLANKENBERGE

STAVELOT 1994

Ter gelegenheid van de bevrijdingsfeesten had er dit jaar een uitzonderlijke ceremonie plaats. De opkomst was massaal en er werd rendez-vous gegeven op de binnenplaats van het stadhuis. In stoet, met aan het hoofd de fanfare "L'EMULATION", werd de tocht richting kerk aangevat. De plechtigheid werd opgefleurd door de zangkoren "ROYALE PETITE SYMPHONIE en CHORALES STAVELOTAINES" en de zanger Jules BASTIN. Alle plaatsen waren volzet. De dienst werd in drie talen gebracht.

Na de plechtigheid begaf de stoet zich, met fanfare en vaandels, naar ons Nationaal Monument. De werklui van de stad STAVELOT hadden ons monument gerestaureerd en opgesmukt met Amerikaanse artillerieprojectielen. Deze werden geleverd door de Ontmijningsdienst van de Landmacht. Zoals elk jaar herinnerde de Majoor De Vuyst de mensen eraan dat er weer vele zendingen in het binnen- en buitenland uitgevoerd werden. Daarna las de Heer LALLEMAND ons zijn gedicht "LA COLOMBE ASSASSINEE" voor. Het dodenappel was zoals altijd ontroerend. Daarna werden de bloemenkransen door de vertegenwoordigers van de Verbroedering en de stad neergelegd.

De stoet begaf zich daarna naar het monument van de doden van de stad STAVELOT. Daar werden bloemenkransen neergelegd terwijl een kinderkoor de BRABANSONNE zong. De burgemeester hield er een opmerkelijke rede.

Daarna begaven we ons naar het stadhuis. In de gang van het stadhuis had er een tentoonstelling over de gebeurtenissen van 50 jaar geleden plaats. Voor de receptie hielden de burgemeester en onze president een toespraak. Zo vernamen we dat de stad STAVELOT peterstad van de Ontmijningsdienst zou worden. De aanwezige ontmijners kregen dan een brevet van de stad STAVELOT.

De plechtigheden werden afgesloten met een etentje in de kelders van de abdij. De Heer GASPAR heeft ons dan vereerd met een gedicht in het Waals dat hij speciaal voor de Ontmijners geschreven had. Daarna heeft hij het voor ons in het Frans vertaald. Onze dank aan allen.

Toespraak van de President van de Verbroedering
KOLONEL o.r. BERTIN

Mijnheer de Burgemeester, Mevrouw, Mijne Heren,
Laat mij vooreerst toe de aanwezig onder ons te
begroeten van Mevrouw SEVRIN, meter van onze
verbroedering.

Mijnheer de Burgemeester,

Vijftig jaar geleden (4 september 1944) werd de
Generaal SEVRIN (stichter van onze Verbroedering)
aangezocht om de Dienst voor Opruiming en Vernietiging
van Ontploffingstuigen (D.O.V.O.) op te richten. De
dienst zou opgebouwd worden op de reeds bestaande kern
van vijf secties van één officier en tien manschappen.
Deze kernen bestonden reeds tijdens de bezetting
(vuurwerkmakers van de Genie, eind effectief 300 man).

Maar het buitengewoon omvangrijk werk (volledige
opruiming van het land) dat hen te wachten stond na
het VON RUNSTEDT offensief hield de verplichting in
twee ontmijningsbataljons op te richten (einde
februari 1945, totaal effectief 2 Bn + D.O.V.O.
bevatte 2300 man). De Ardennen werden bevrijd op 15
februari 1945. Het ontmijningswerk begon op 17
februari 1945 door de provinciale secties. De
versterkte Luikse sectie moest de Luikse Ardennen
opruimen met als zwaartepunt de streek van STAVELOT,
MALMEDY en SANKT-VITH. Er werd prioriteit gegeven aan
de opening van de verkeerswegen en de zuivering van de
agglomeraties, akkers en bossen.

Niettegenstaande de harde levensomstandigheden
werd in een rekordtijd dit immense werk verwezenlijkt.
Voor 31 december 1946 (eerste Bn ontbonden einde
december 1945, tweede Bn ontbonden einde juni 1946,
D.O.V.O. blijft over met ± 400 manschappen) werden
meer dan :
- 18 miljoen tuigen opgeruimd
- 10 miljoen tuigen vernietigd
- 500000 mijnen onschadelijk gemaakt
- duizenden gebouwen ontmijnd
(valstrikken)

Maar de vrijheid wordt duur betaald. De inwoners
van STAVELOT weten ervan mee te spreken. De vereiste
tol om dergelijk resultaat te bereiken is gruwelijk en
bijna onmogelijk te aanvaarden. Honderdachtendertig
ontmijners verloren hun leven en driehonderdachtien
anderen werden zwaar gekwetst of verminkt. Dit alles
om de definitieve vrijheid van ons Vaderland te
bewerkstelligen.

Mevrouw, Mijne Heren, een halve eeuw na het werk
van deze dappere ontmijners is dit nog niet beëindigd.
Voor hen wordt de oorlog nog steeds verder gezet.

Mijnheer de Burgemeester, wij zijn bijzonder vereerd en gelukkig ons te mogen aansluiten bij de plechtigheden van vandaag, georganiseerd in uw mooie stad, ter gelegenheid van de vijftigste verjaardag van de bevrijding en de slag van de Ardennen. Hartelijk dank.

Zoals je hebt kunnen vaststellen hebben onze ontmijsers (in het bijzonder deze van de sectie LUIK) deelgenomen aan de algehele voltooiing van de bevrijding van uw stad en de onmiddellijke omgeving.

Mijnheer de Burgemeester, zoals voorgaande jaren is het onthaal warm en de organisatie uitstekend. Ik houd er dan ook aan in naam van de Verbroedering en in mijn eigen naam U en Uw medewerkers hartelijk te bedanken. Mevrouw, Mijne Heren, deze dank gaat ook naar U allen, leden, sympathisanten en vrienden van onze verbroedering hier tegenwoordig; en ook diegenen die zich hebben ingezet voor het welslagen van deze plechtigheden zoals :

- De burgerlijke en militaire autoriteiten
- De delegaties van de Ontmijningsdienst van de Landmacht en van de OAD onder leiding van hun voorzitter G; DE VUYST
- De oud-korpscommandanten
- De vaderlandslievende verenigingen
- De gemeentepolitie
- De rijkswacht
- Het brandweerkorps
- De lokale sport- en folklorevereenigingen
- De Koninklijke harmonie "L'EMULATION"
- De Heren MALPA en MICHA (Directeur van het muziekfestival van STAVELOT)
- De Heer Deken die zoals elk jaar de Heilige Mis van deze morgen heeft opgedragen
- Zonder onze sympathieke gemeentesecretaris, de Heer J. REMY - PACQUAY te vergeten
- De Luikse sectie van onze verbroedering (vooral M; CHOUFFART)

Mijnheer de Burgemeester, Mevrouw, Mijne Heren nogmaals hartelijk dank en nog een prachtige dag.

De Voorzitter

PROGRAMMA

- 1000 Hr - Bijeenkomst op de binnenplaats van het stadhuis
- 1015 Hr - Vertrek naar de kerk
- 1030 Hr - Eucharistieviering
- 1145 Hr - Plechtigheid aan het Nationaal Monument
- 1230 Hr - Plechtigheid aan het monument van de stad STAVELOT
- 1245 Hr - Opening van de tentoonstelling "Vijftig jaar bevrijding"
- 1330 Hr - Maaltijd
- 1700 Hr - Groot galaconcert

TOESPRAAK OP DE JAARLIJKSE HERDENKING AAN HET MONUMENT
VAN DE GESNEUVELDE ONTMIJNERS DOOR MAJOOR DE VUYST,
KORPSCOMMANDANT VAN DE ONTMIJNINGSDIENST VAN DE LANDMACHT
EN VOORZITTER VAN DE OAD.

Mijnheer de Burgemeester, Mijnheer de Voorzitter, Dames
en Heren,

Ik heet U van harte welkom op de
jaarlijkse herdenking aan het monument van de gesneuvelde
ontmijners.

In het bijzonder houd ik er aan de Heer Burgemeester en
het schepencollege van de stad STAVELOT te danken voor
hun nooit aflatende inspanningen om deze manifestatie te
kunnen organiseren.

In het licht van de bevrijdingsfeesten
van het einde van de Tweede Wereldoorlog zullen
waarschijnlijk maar weinigen bewust zijn van het feit dat
onze ontmijners, in het voetspoor van hun voorgangers,
nog dagelijks de munities van de voorbije wereldoorlogen
opruimen.

Enkel in de stad STAVELOT en omgeving werden in het
voorbije jaar vijftien opdrachten uitgevoerd.

Naast de opdrachten op het Nationale
grondgebied worden onze Belgische ontmijners eveneens
ingezet in conflictgebieden waar nog geen vrede heerst.
Hierbij denk ik aan onze mensen in KURDISTAN (IRAK),
EX-YOEGOSLAVIE, SOMALIE, RWANDA, en CAMBODJA.
Mijn oprechte felicitaties voor het geleverde werk maak
ik hen hierbij over en tevens breng ik mijn blijken van
sympathie en bewondering over aan de families die
gedurende de lange afwezigheid van echtgenoot en vader
getuigden van een enorme morele moed; die het mogelijk
maakt dat onze ontmijners zonder zorgen hun taak naar
behoren kunnen uitoefenen.

Laat ons dan ook, in het licht van dit
alles, van de gelegenheid gebruik maken om enkele
ogenblikken van ingetogenheid in acht te nemen ter ere
van onze gevallen makkers.

Ik ben verheugd om U nu bij deze
gelegenheid te mogen aankondigen dat de reeds lang
bestaande, stevige banden tussen de ontmijners en de stad
STAVELOT in de nabije toekomst nog meer concrete vormen
zullen aannemen.

Het is dan ook met fierheid dat ik U kan mededelen dat de
stad STAVELOT toegestemd heeft het peterschap te
aanvaarden van onze eenheid, hetgeen ook de goedkeuring
heeft weggedragen van de Generale Staf van de
Krijgsmacht.

Mijnheer de Burgemeester, Mijnheer de
Voorzitter, Dames en Heren, dit gezegd zijnde wens ik U
allen nog een aangenaam verloop van deze dag.

Azès dèmineûrs

A moumint qu'on fièstihe avou l'pus grande rézon
Tot-avâ nosse payis, lès djoûs d'libèrâcion,
Qu'on vante lès sacrifices qui l'avint pèrmètou,
Lu corèdje èt l'vol'té da cès qui l'ont volou,
Nos pinséyes âdjourdu vont azès dèmineûrs
Qui l'ont bin mèrité, qu'ont vout mète à l'oneûr

Duvins lès rècits d'guère, is sont sovint roûvyis.
C'èst veûr ku leus-ovrèdjes su passe qwand c'èst fini :
Ramasser dè djowèts ku dè mètchants gamins
Ont lèye avâ lès voyes pos-enmèrder lès djins.
Seulemint po lès rastrinde, i falève èsse capâbe,
Kutourner dè fusiks, dè obus, dè grenâdes.
Min.me dè bombes qu'is r'trovint, qui n'avint nin pètés,
Et co min.me âdjourdu on 'n'è rtrouve dè catchés
Et qui va-t-on houker ? Todî lès dèmineûrs
Qui mètèt tote leu siyince po spârgner dè mâleûrs.

Gn'a saqwantes duvins zèls, qui, portant aguèris
O leu dandjereus mèstî ont pièrdou l'vèye insi.
One bombe qui pète trop twèt, mâgré leus précôcions,
Treus lignes so lès gazètes, djusse po citer on nom.
Ureusement à Stâv'leu, i gn'a on monumint
Pos-onorer leus mwèrts èt rap'ler azès djins
Ku ramasser lès crus da cès qui sont batous
N'a nin stou on passe-timps, ni on djeu, mès surtout
On-ovrèdje sérieux fèt par dè omes du dwèr
Qu'ont ovré, qu'ovrèt co, dè ans après l'victwère,
Qui sont moutwèt roûvyis, ku Stâv'leu n'roûvèye nin.
Duspôy pus d'quarante ans, duvant lu monumint,
Tos l's'ans dè r'prézintants vont lès-î dire merci
Po tot çou qu'is ont fèt tot-avâ nosse payis

Lucien GASPAR
12/09/94

Vertaling van het gedicht geschreven en voorgedragen door
de Heer Lucien GASPAR, inwoner van de stad STAVELOT.

AUX DEMINEURS

Au moment ou l'on fête avec raison d'ailleurs
Partout dans notre pays, les jours de la libération
Qu'on vante les sacrifices qui le permirent
Le courage et la volonté de ceux qui le voulurent
Nos pensées aujourd'hui vont aux démineurs
Qui l'ont bien mérité, qu'on veut mettre à l'honneur

Dans les récits de guerre, ils sont souvent oubliés
C'est vrai que leur travail se fait quand tout est fini
Ramasser des jouets que des méchants gamins
Ont laissé traîner partout pour embêter les gens
Seulement pour les remiser, il fallait être capable
Manipuler des fusils, des obus, des grenades
Parfois des bombes qui n'avaient pas éclatés
Et qui va-t-on appeler ? Toujours les démineurs
Qui mettent tout leur savoir afin d'éviter les malheurs

Beaucoup d'entr'eux, pourtant aguerris
Dans leur dangereux métier ont perdu la vie
Une bombe qui explose trop tôt, malgré les précautions prises
Trois lignes sur les journaux, rien qu'un nom dans un fait-divers
Heureusement à STAVELOT, il y a un monument
Pour honorer leurs morts et rappeler aux passants
Que ramasser les restes de ceux qui font des guerres
N'était pas un passe-temps, ni un jeu, mais surtout
Un ouvrage sérieux fait par des hommes du devoir
Qui ont travaillé, qui travaillent encore, des années après la
victoire
Qui sont peut-être oubliés, mais que STAVELOT n'oublie pas
Depuis plus de quarante ans, devant le monument
Toutes les années, une délégation s'y rend pour leur rendre
hommage
Et leur dire merci pour tout ce qu'ils ont fait partout dans le
pays

Lucien GASPAR
12 / 09 / 94

HET LEVEN IN DE EENHEID

1. BUITENLANDSE ZENDINGEN

a. In EX-JOEGOSLAVIE

(1) BELBAT

1 SgtMaj DEVROEDT
1 SgtMaj LELONG
Kpl BASTIL

(2) BOSNIA ROAD

1 SgtMaj HOOGHE
KplChef DE BIJSER

b. In CAMBODJA

Kapt LAMBRECHTS
Adjt LEROY
Sgt PEREZ
Sgt SCHALENBOURG
KplChef NATUS

2. PENSIONERINGEN

Verschillende collega's hebben ons dit jaar verlaten.

a. Bij de ZEEMACHT

Op 1 juli 1994 heeft de Oppermeester J. VERVENNE ons na 38 jaar dienst verlaten. Hij begon zijn loopbaan op 3 november 1956 als Matroos en beëindigde deze als Korpsadjutant van de Mijnschool (EGUERMIN) te OOSTENDE. 7% van zijn loopbaan bracht hij door op verschillende schepen.

Op 1 oktober 1994 verlaat de Luitenant ter Zee eerste klasse G. COUWENBERGH ons na 29 jaar dienst. Hij begon zijn loopbaan op 2 augustus 1965 in de school voor navigatie van de Zeemacht en beëindigde deze als Commandant van NAVCLEARMIN te OOSTENDE. 31% van zijn loopbaan bracht hij door op verschillende schepen.

b. Bij de LANDMACHT

Op 1 januari 1995 zal de Eerste Korporaal-Chef J. BORN ons verlaten na 31 en een half jaar dienst. Hij begon zijn loopbaan als dienstplichtige op 4 december 1957 tot 30 januari 1959. Op 14 december 1964 komt hij als vrijwilliger binnen (2 Cy) en hij behaalt zijn brevet ontmijner op 10 januari 1978. Hij wordt tewerkgesteld bij het 1 Det Bom Disposal dat nadien overging naar het Det VOGELSANG, waar onze makker zijn carrière beëindigde.

FEESTEN SINT-BARBARA 1994

1. Sectie BRABANT - HENEGOUWEN

De sectie BRABANT - HENEGOUWEN organiseert op 3
DECEMBER 1994 hun Sint-Barbarafeest in hun lokaal :

"LA MAISON DES AILES"
rue Montoyer, 1
1040 BRUXELLES

Alle leden van de verbroedering vriendelijk
uitgenodigd.

AANVANGSUUR : 1230 Hr

MENU : Aperitief van het huis
MOAMBE
Dessert
Koffie

PRIJS : 600 Fr

Betaling van het eetmaal VOOR de 26 november
1994 op het nummer 000-0817353-31 van de
Verbroedering van de Belgische Ontmijners -
Sectie BRABANT te TERVUREN.

Vergeet niet de reden van uw storting te
vermelden.

2. Sectie WEST-VLAANDEREN

De sectie organiseert haar Sint-Barbarafeest op
4 december 1994 in het "ROZENHOF" te HOUTHULST.
Voor verdere inlichtingen gelieve contact op te nemen
met de Heer TOUSSAINT.

3. Sectie OAD

Het Sint-Barbarafeest wordt georganiseerd op
7 december 1994 te HEVERLEE.

1030 Hr : Ontvangst
1100 Hr : Eucharistieviering
1200 Hr : Receptie
1300 Hr : Koud buffet

Prijs : 850 Fr
Betalingen kunnen gebeuren op rekeningnummer
000-0497580-67 van de kast bijzondere diensten van de
ODLM HEVERLEE

Vergeet niet de reden van uw storting te vermelden.

De inschrijvingen moeten ten laatste gebeuren
VOOR 25 november 1994

Lidgeld 1995

De lidkaarten 1995 zijn vanaf nu beschikbaar. Gelieve uw bijdrage van 300 Fr (500 Fr voor de OAD) op het rekeningnummer van Uw respectievelijke sectie te willen storten.

Vergeet niet de reden van uw storting te vermelden

Rekeningnummers :

Nationaal	: 210-0257747-70
Sectie BRABANT	: 000-0817353-31
Sectie HENEGOUWEN	: 000-0181949-74
Sectie LUIK	: 000-0790211-49
Sectie OOST-VLAANDEREN	: 000-0150164-08
Sectie WEST-VLAANDEREN	: 385-0062695-96
Sectie OAD	: 000-0497580-67

Overlijdensberichten

Wij moeten U met droefheid de volgende overlijdens melden :

Mevrouw SCHACHT Maria overleden op 24/6/94
Mevrouw VERVAELE - VANDENBERGHE overleden op 18/9/94
De Heer HOORENS Leopold overleden op 5/10/94
De zoon van de Heer GOUVERNEUR Edmond overleden ten gevolge van een ongeval
De schoonmoeder van onze voorzitter de Heer BERTIN
De vader van onze vaandeldrager de Heer FESTAETS Roger
De moeder van de Heer WUYTS Jan

Wij betuigen aan elke familie onze blijken van innige deelneming.

VOOR U GELEZEN (vervolg)

Artikel verschenen op 10 april 1994 in het tijdschrift "NIGHT and DAY" en geschreven door Jay RAYNER.

De britse firma "Rimfire International" heeft mijnen opgeruimd in Somaliland, het noordwestelijk gedeelte van Somalië en dit van 1991 tot februari van dit jaar. Dit is een perfect voorbeeld van wat er kan gebeuren als organisaties, leken op het gebied van de mijnopruiming, beslissen om iets te doen. Het illustreert de problemen die 250 g springstof kunnen opleveren. De burgeroorlog die gedurende een tiental jaren in Somalië woedde heeft nooit veel interesse vanuit Europa gehad. In alle opzichten was het een onbeduidend conflict waarvan we niets begrepen. Dit was zo tot de operatie "RESTORE HOPE". De VS wilde onder UNO-vlag het Amerikaans geweten sussen nadat het Somalische lijden over de TV-schermen uitgesmeerd was. Dit conflict was zonder de media onbekend gebleven. Voor de mensen ter plaatse was het mijnenprobleem zeer reëel.

Begin 1991 lag heel Somaliland in puin, getekend door de burgeroorlog. De hele infrastructuur was verwoest of lamgelegd door mijnen. Bij het begin van wat een durende vrede leek begonnen, de aanhangers van de "Somali National Movement (SMN)" zich om te vormen tot de "Somaliland Humanitarian Pioneer Corps" ook wel "Pioneers" genoemd. Veel van hen hadden gedurende de oorlog mijnen gelegd. Ze gebruikten nu hun know-how om gratis deze mijnen op te ruimen. Alhoewel deze mensen op kleine schaal opereerden zagen de organisaties ter plaatse, zoals de EEG en de USAID, het belang ervan in.

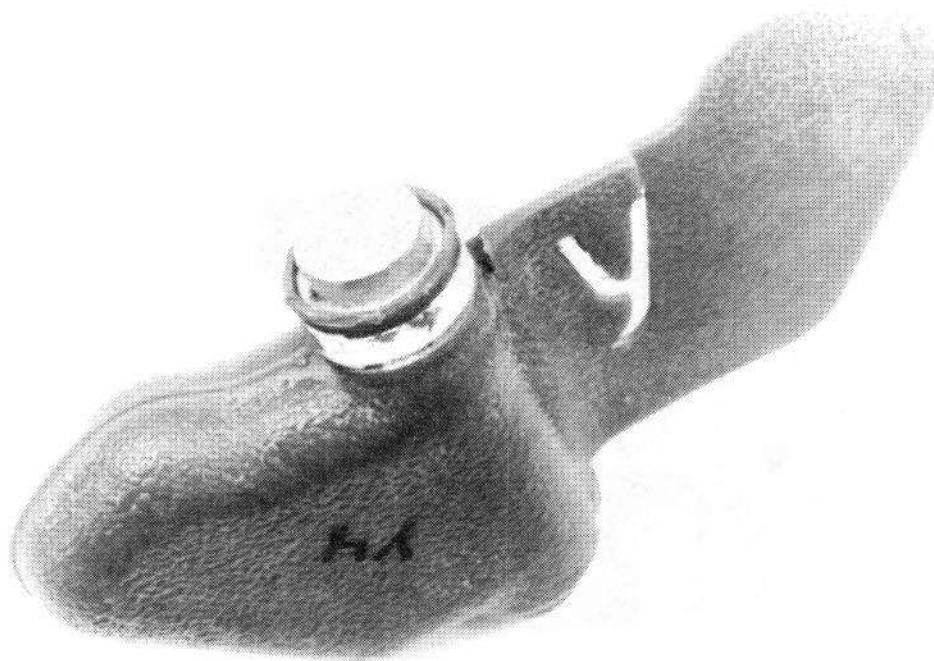
In samenspraak met de regering van Somaliland werd beslist dat een goede opleiding en goed materiaal nodig was om de "Pioneers" te steunen. In de lente van 1991 benaderde Trevor Walker de vertegenwoordiger van de EEG Richard Bell. Hij vroeg deze of hij iemand kende die interesse had in een mijnenopruimingscontract. Bell dacht van wel. Hij dacht aan "Rimfire International". Dit leek een ietwat vreemde keuze. Tot het Somalilandcontract had Rimfire alleen ervaring in het bewaken van Schotse landhuizen. Ze moesten er de stropers van de landgoederen houden. De firma had geen enkele ervaring in mijnopruimingsoperaties of het werken met springstoffen. De firma kreeg dankzij de tussenkomst van Bell (hij kreeg een deel van de winst) en de onwetendheid van de geldschieters toch het contract van 2,5 miljoen Pond. Rimfire moest 220 "Pioneers" trainen en hun werk controleren.

PFM - 1

Gedropte statische anti-personeelsmijn met drukeffect,
moeilijk detecteerbaar.

Kenmerken

Fabrikant	: GOS
In dienst	
Lengte	: 118 mm
Hoogte	: 60 mm
Dikte	: 20 mm
Gewicht van de springstof	: 30 g
Aard van de springstof	: vloeibaar
Werkingsprincipe	: druk
Werkingsdruk	: \pm 5 Kg

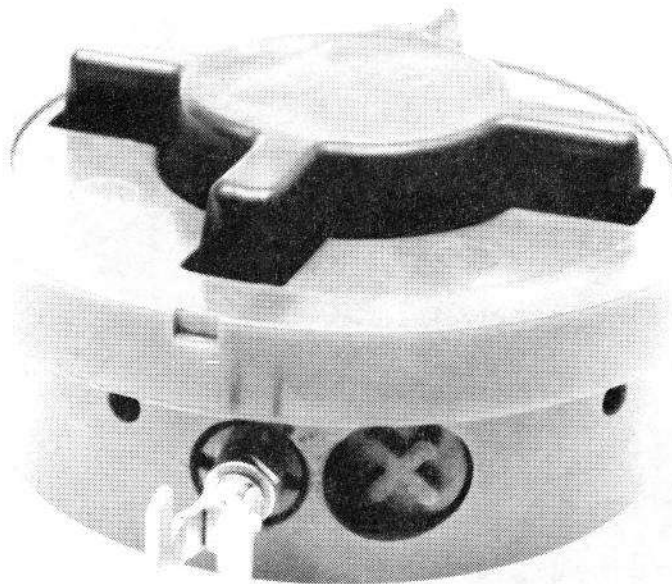

PMN - 2

Statische anti-personeelsmijn met drukeffect,
detecteerbaar.

Kenmerken

Fabrikant	: GOS
In dienst	
Diameter	: 125 mm
Dikte	: 54 mm
Gewicht van de springstof	: 115 g
Aard van de springstof	: TNT/RDX
Werkingsprincipe	: druk
Werkingsdruk	: \pm 6 Kg

Om hun gebrek aan kennis in te vullen huurde de firma een 51 jarige "specialist" in. Deze specialist was gedurende 35 jaar werkzaam als EOD-expert bij de engelse NAVY. Als NAVY-expert was hij getraind om munities onder water op te ruimen. De enige mijnen die hij kende waren zeemijnen. De echte specialisten van de "Army's Royal Engineers" werden nooit gevraagd. Rimfire recruteerde ex-leden van de Royal NAVY en de Royal Marines. Deze mensen met weinig of geen ervaring hadden een jaarsalaris van 45000 Pond (taksvrij).

In de zomer van 1991 kwam Rimfire via Djibouti in Hargeisa aan. Volgens het contract met de Somalilandregering was Rimfire niet verantwoordelijk voor de betaling van de Pioneers. Bij ongeval of dood moest de regering deze mensen vergoeden. Dit bleek een grote flater omdat de regering daarvoor de financiële middelen niet had. Toch werd het werk aangevat.

Minstens drie negatieve rapporten over activiteiten van Rimfire bereikten de EEG en de VN. Het ging niet goed met Rimfire. Toch werd er niet ingegrepen. Bell was de coördinator van de eerste opdracht. Geen enkele van zijn medewerkers had ervaring in de opruiming van mijnen. Hij was dan ook zeer verbaasd toen hij zijn ploeg zag. Vele van de pioniers waren ook stomverbaasd. Gedurende het conflict hadden ze een doorgedreven training ondergaan wat betreft het plaatsen van mijnen. Nu kwamen ze in contact met de "specialisten" van Rimfire. Deze specialisten vroegen de pioniers om uitleg over de gebruikte mijnen!!!

Rimfire bracht splinternieuwe mijndetectors mee naar Somaliland. Er was echter een klein probleempje. De detectoren reageerden alleen op mijnen met een grote hoeveelheid ijzer. De mijnen in Somaliland waren in kunststof en bevatten zeer weinig ijzer. Er werd dan maar besloten over te gaan tot het mijnenprikken. Ook hier liep het mis. Rimfire respecteerde de veiligheidsafstanden niet en liet de mensen zeer kort bij elkaar werken. Dit gebeurde tot afgrijzen van de pioniers die het anders geleerd hadden. Omdat de pioniers schouder aan schouder moesten werken vielen er bij elke explosie meerdere slachtoffers.

Een van de belangrijkste aspecten van het mijnopruimen is het bijhouden van gedetailleerde kaarten. Alle opgeruimde gebieden moeten zeer zorgvuldig aangeduid worden. Anders kan er veel tijd verloren gaan door het tweemaal ontminen van dezelfde strook land. Of wat nog erger is, je loopt in een mijnenveld waarvan je dacht dat het opgeruimd was. Op dat vlak was het bij Rimfire een puinhoop. Na twee jaar werken werd er eindelijk een gekwalificeerd cartograaf in dienst genomen. Toen was het echter al te laat. Een hele hoop mensen werden gewond of gedood toen ze over zogezegd opgeruimd gebied liepen.

TYPE 72 A

Statische anti-personeelsmijn met drukeffect, moeilijk detecteerbaar.

Kenmerken

Fabrikant : CHINA
In dienst :
Diameter : 78 mm
Dikte : 42 mm
Gewicht van de springstof : 34 g
Aard van de springstof : TNT
Werkingsprincipe : druk
Werkingsdruk : ± 5 Kg
Er bestaat ook een versie, Type 72 B die uitwendig identiek is aan het Type 72 A. De mijn Type 72 B is voorzien van anti-verroervalstrik. Bij een verplaatsing van 7° ten opzichte van de ligplaats zal de mijn ontploffen.

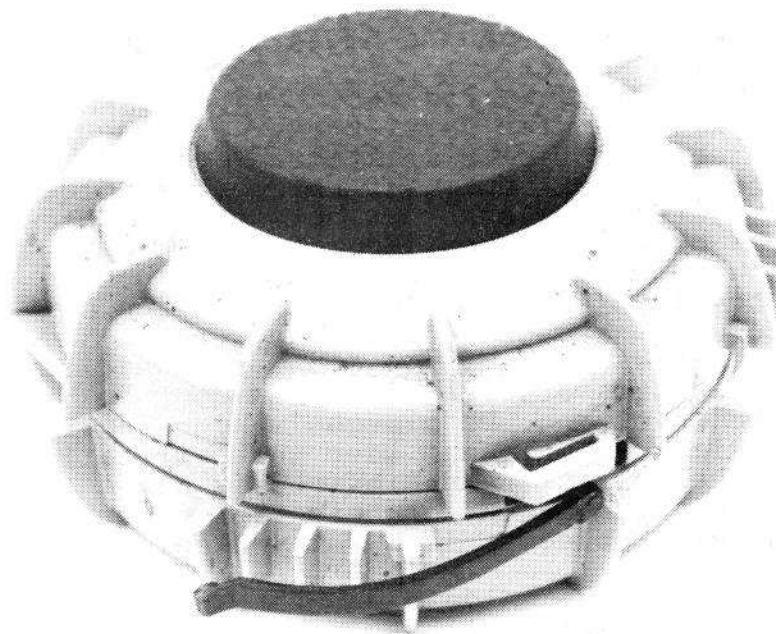
VS - 50

Statische anti-personeelsmijn met drukeffect, moeilijk detecteerbaar

Kenmerken

Fabrikant	: ITALIE
In dienst	
Diameter	: 90 mm
Dikte	: 45 mm
Gewicht van de springstof	: 42 g
Aard van de springstof	: TNT/RDX
Werkingsprincipe	: druk
Werkingsdruk	: 8 tot 15 Kg

Er bestaat een versie VS - 50 AR die uitwendig identiek is aan de VS - 50. Deze mijn bezit een anti-verroervalstrik.

Op ongevallen was Rimfire ook niet voorbereid. De nodige uitrusting en medicijnen voor de behandeling van gekwetsten waren niet voorhanden. De gewonden werden aan hun lot overgelaten. Volgens Rimfire vielen er 27 slachtoffers waaronder twee doden. Volgens de Somalilandregering vielen er vijftig slachtoffers waaronder zeven doden.

Ook met de financiële kant van het contract liep het mis. De pioniers werden niet of laattijdig uitbetaald. In de rangen van de pioniers groeide verzet. Ze waren niet langer akkoord met het verschil van wedde tussen hen en de mensen van Rimfire. Er brak een staking uit. Alles escaleerde verder toen de VN het contract van Rimfire verlengde zonder inspraak van de Somalilandregering. In februari dachten de pioniers dat Rimfire wou vertrekken zonder hen uit te betalen. Een paar werknemers van Rimfire werden toen gegijzeld. Deze laatste ontkwamen alleen toen er met geld gezwaaid werd. De werknemers van Rimfire sprongen in hun voertuigen en vluchtten het land uit.

De directeuren van Rimfire deden hun uiterste best om de wereld ervan te overtuigen dat ze goed werk geleverd hadden. Volgens hen waren er enorme hoeveelheden mijnen opgeruimd. Toen ze hun werk begonnen was Hargeisa een spookstad en nu bruiste ze weer van het leven (Dit volgens Greg Wales, directeur van Rimfire). Deze uitspraak bevatte een kern van waarheid. De vraag is echter of Rimfire bekwaam was om deze job uit te oefenen. Had er meer kunnen bereikt worden. Hadden sommige van de doden en de gewonden kunnen voorkomen worden.

Rimfire ontkent alle verantwoordelijkheid. Volgens hen was het niet fout ex-NAVY personeel aan te nemen. Ze dachten dat alle militairen dezelfde opleiding genoten. Dit was niet het geval. Volgens hen was er ook niets misgelopen met het in kaart brengen van de reeds opgeruimde gebieden. Er waren genoeg medicijnen aanwezig. Er waren alleen niet genoeg mensen om toezicht te houden op het werk van de pioniers zodat deze dagenlang alleen werkten. Voor hen was deze operatie een ramp. De sfeer in Somaliland was angstaanjagend. Er werd veel gestolen door de plaatselijke bevolking. De ploegen werden regelmatig beschoten. Rimfire zou nooit meer zulke operaties ondernemen. De operatie van Rimfire was een schoolvoorbeeld van slecht organisatie en verkeerde aanpak van het probleem. Alles wat verkeerd kon gaan ging verkeerd.

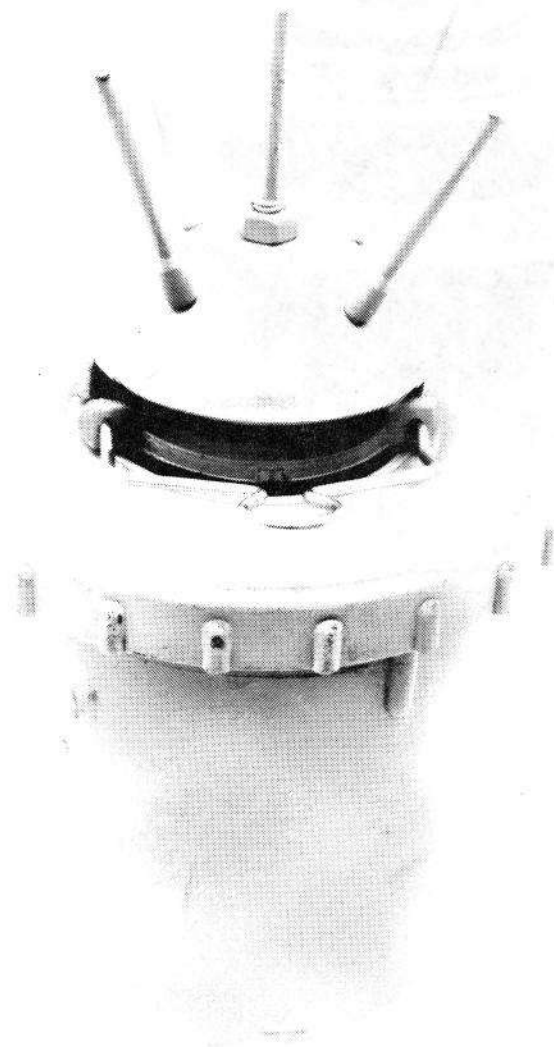
Eindelijk worden deze problemen nu juist aangepakt. De VN bestudeert het probleem en zal een speciaal fonds oprichten. Het is zelfs mogelijk dat er een VN mijnopruijingsgroep komt. De geldschietters hebben ook hun lesje geleerd. De Rimfire-episode was een harde leerschool. Voor de slachtoffers van de mijnen kan dit alleen maar goed nieuws zijn. Er bleven nog miljoenen mijnen liggen, wachtend, ongezien. Elk van hen kan een leven voor altijd veranderen.

VALMARA

Opspringende anti-personeelsmijn met een grote dodelijke
straal.

Kenmerken

Fabrikant	: ITALIE
In dienst	
Diameter	: 125 mm
Hoogte	: 210 mm
Gewicht van de springstof	: 544 g
Gewicht van de scherven	: 1,5 Kg
Werkingsprincipe	: druk en trek
Werkingsdruk	: ± 10 Kg
Werkingstrek	: ± 5 Kg
Dodelijke straal	: ± 25 m

PRB Nr 257

Statische anti-personeelsmijn met drukeffect, moeilijk detecteerbaar.

Kenmerken

Fabrikant	:	BELGIE
In dienst	:	
Diameter	:	67 mm
Dikte	:	57 mm
Gewicht van de springstof	:	100 g
Werkingsprincipe	:	druk
Werkingsdruk	:	± 6 Kg

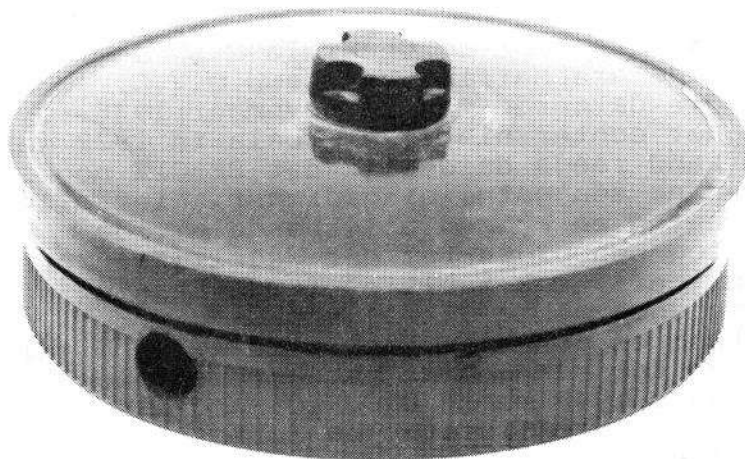

PRB Nr 409

Statische anti-personeelsmijn met drukeffect, moeilijk detecteerbaar.

Kenmerken

Fabrikant	: BELGIE
In dienst	
Diameter	: 80 mm
Dikte	: 25 mm
Gewicht van de springstof	: 80 g
Werkingsprincipe	: druk
Werkingsdruk	: 8 tot 30 Kg

GESCHIEDENIS VAN DE BELGISCHE ONTMIJNINGSDIENST

HOOFDSTUK V : DE PERIODE 1948 TOT HEDEN : DE VERDERE
EVOLUTIE VAN DE BELGISCHE ONTMIJNINGSDIENSTEN. DE AFBOUW
EN HET EINDE VAN DE D.O.V.O. DE WEDEROPRICHTING.

1. DE STATUUTWIJZIGING

a. De D.O.V.O. bijna opgedoekt

Het jaar 1923 had bijna het einde betekend voor de toenmalige ontmijningsdienst, de Dienst voor Vernietiging van Munitie. Toen was echter net op tijd gebleken dat men het zich niet kon veroorloven de ontmijningsdienst op te doeken; er was nog te veel oorlogsmunitie verborgen gebleven.

De geschiedenis herhaalt zichzelf, wordt wel eens beweerd. Na de Tweede Wereldoorlog was dit inderdaad het geval voor de " Belgische ontmijningsdienst. Na enkele jaren van opmerkelijke inzet om de sporen van het oorlogsgeweld uit te wissen, na enkele jaren van keihard en levensgevaarlijk werk om het land weer veilig te maken, werd de Dienst voor Opruiming en Vernietiging van Ontploffingstuigen bedreigd met verdwijning. Tenslotte was de eenheid in 1944 opgericht als een voorlopig organisme : van het begin af had het einde de D.O.V.O. boven het hoofd gehangen.

1 januari 1948 was door de Generale Staf voorop gesteld voor de afschaffing van de D.O.V.O., een beslissing die dateerde van 28 november 1946.(1) Zover kwam het echter niet. Net zoals in 1922 was het op voorhand reeds duidelijk dat BELGIE nog lang niet kon zonder een ontmijningsdienst. Niet alleen mijnen, granaten en bommen allerhande uit de jongste oorlog behoorden tot het dagelijkse menu van de ontminers, ook munitie uit de Eerste Wereldoorlog dook al te dikwijls op.

Opdoeking kwam er dus niet, wel werd er op 4 juli 1947 besloten tot een enorme personeelsafslanking : vanaf 1 januari 1948 mocht D.O.V.O. nog slechts 4 officieren, 6 onderofficieren en 32 korporaals en soldaten tellen !

(1) De nota nr III/0/8330 van 28.11.1946 hield nog veel meer in. Het was eigenlijk een plan voor de afbouw van de D.O.V.O. Het voorzag het volgende :

- De afschaffing van de Staf van de Sector WEST-VLAANDEREN, doorgevoerd op 1.1.1947
- De afschaffing van de Sectie VLAANDEREN, doorgevoerd op 1.3.1947.
- De afschaffing van de Sectie HENEGOUWEN, doorgevoerd op 1.7.1947.
- En ten slotte de afschaffing van de rest van de D.O.V.O. op 1.1.1948.

Ook dat gebeurde echter nooit; tegen het einde van 1948 telde de D.O.V.O. nog steeds 350 manschappen, waarvan een vijftal arbeiders. In een nota van de Generale Staf van 17 mei 1948 werd verklaard dat de personeelsinkrimping niet op de voorziene schaal kon doorgevoerd worden wegens de omvang van het werk dat nog moest verricht worden.

b. Eindelijk een vast statuut

Op 1 mei 1948 grepen er grote veranderingen plaats. Die dag werd D.O.V.O. een organisme van het basisleger, en zo raakte de ontmijningsdienst van haar voorlopig statuut af. Bovendien werd het peloton Vernietiging van Ontploffingstuigen afgeschaft als onafhankelijk organisme, en werd het een organiek element van de D.O.V.O. onder de benaming Detachement Bezet Duitsland of Det. B.D. (Dét. A.O., Détachement Allemagne Occupée). Het grootste deel van de dienstplichtigen in het detachement Bezet Duitsland werd vervangen door beroepsvrijwilligers. Het Studiecentrum, waarvan de afschaffing eerder voorzien was voor augustus 1946, werd uiteindelijk toch gesloten, en de activiteiten werden uiteindelijk toch gesloten, en de activiteiten werden overgenomen door het Studiecentrum van de Artillerieschool. Een organitatie tabel uitgegeven in juni 1948 geeft volgende samenstelling van de D.O.V.O. :

- Een commando
- Vijf provinciale detachementen : LUIK, BRABANT-HENEGOUWEN, ANTWERPEN-LIMBURG NAMEN-LUXEMBURG, OOST- en WEST-VLAANDEREN
- Het Detachement Bezet Duitsland
- Het depot en vernietigingscentrum POELKAPELLE
- Een Sectie Duikers-Ontmijners

2. HET EINDE VAN HET DETACHEMENT BEZET DUITSLAND

Op 10 december 1948 liet het Britse hoofdkwartier in DUSSELDORF aan de Belgische liaison-officier aldaar weten dat de Belgische militaire autoriteiten niet meer moesten voorzien in het ontmijningswerk in de Britse zone (waarvan de Belgische sector deel uitmaakte).

Op de Generale Staf werd besloten het Detachement Bezet Duitsland van de Dienst voor Opruiming en Vernietiging van Ontploffingstuigen te ontbinden. Als datum werd de 1 maart 1949 vooropgesteld. Die dag werd inderdaad ook de laatste dag voor het Detachement, ondanks het feit dat op 2 februari de Britten plots hadden gevraagd dat "Belgian Bomb Disposal" zou blijven helpen met ontmijningswerk nabij AKEN en KEULEN.

3. 1949 - 1955 : VAN DE INDELING IN PELOTONS TOT DE INTEGRATIE IN DE 8STE GROEPERING LOGISTIEK

De D.O.V.O. had nu wel een vast statuut, het was nu een organisme van het Belgisch Leger, maar het zou de volgende jaren onderworpen worden aan een reeks reorganisaties die in feite neerkwamen op een afbouwen van de ontmiijningsdienst. Een overzicht ...

Op 8 januari 1949 werd het provinciaal detachement van OOST- en WEST-VLAANDEREN afgeschaft. Het depot en vernietigingscentrum van POELKAPELLE bleef echter nog aktief.

Op 1 december 1949 zag de toestand er weer volledig anders uit. Naast het commando te BRUSSEL omvatte de D.O.V.O. nu zes pelotons :

- 2 Franstalige pelotons voor de provincie LUIK, te LUIK en te MALMEDY
- Een peloton BRABANT - HENEGOUWEN, Franstalig, te TERVUREN
- Een peloton ANTWERPEN - LIMBURG, Nederlandstalig, te BERCHEM
- Een peloton NAMEN - LUXEMBURG, Franstalig, te NAMEN
- Een peloton OOST- en WEST-VLAANDEREN, Nederlandstalig, te POELKAPELLE.

Vanaf 19 juni 1950 maakte de D.O.V.O., in het kader van de nieuwe organisatie van het leger, deel uit van maintenancediensten van de Binnenlandse Strijdkrachten. (2)

Op 8 maart 1951 werd het tweede peloton van de Luikse provincie, gekazerneerd te MALMEDY, afgeschaft.

Verder kreeg het commando het statuut "korps" en de pelotons werden "eenheden". Het Peloton BRABANT - HENEGOUWEN werd verantwoordelijk gesteld voor de administratie en het beheer van het commando.

Vier dagen later, op 12 maart, werd een nieuwe organisatie van het Belgische Leger van kracht. De nieuwe organisatie hield in dat de D.O.V.O. van dan af deel uitmaakte van de Artillerie van de Binnenlandse Verdedigingsstrijdkrachten. De D.O.V.O. behield de bestaande structuur.

Op 20 december 1951 verscheen de zevende editie van de organisatie van het Leger, waardoor de D.O.V.O. behoorde tot de algemene reserve van de Binnenlandse Verdedigingsstrijdkrachten.

(2) In 1950 werd de organisatie van het Belgische Leger volledig herzien. De belangrijkste vernieuwing was wel de opsplitsing van de strijdmachten in twee delen : een korps dat samenwerkte met de Geallieerden, en een beveiligingsmacht voor het nationale territorium.

Op 24 oktober 1953 verschenen de nieuwe organisatietabellen (twee, nl. één voor vredesvoet, één voor oorlogsvoet) van de Dienst voor Opruiming en Vernietiging van Ontploffingstuigen, maar de oude organisatietabel bleef van kracht tot 1 december. De nieuwe organisatie op vredesvoet zag er als volgt uit

- Een Staf en een Detachement Staf (kazerne PRINS ALBERT, BRUSSEL)
- Een Technisch Studiecentrum (kazerne PRINS ALBERT, BRUSSEL)
- Een Peloton BRABANT - HENEGOUWEN (DUISBURG, TERVUREN)
- Een Peloton ANTWERPEN - LIMBURG (BERCHEM)
- Een Peloton VLAANDEREN (POELKAPELLE)
- Een Peloton NAMEN - LUXEMBURG (NAMEN)
- Een Peloton LUIK (LUIK)

Op 15 februari 1954 werd aan deze organisatietabel een erratum toegevoegd :

- De D.O.V.O. was korps voor de Pelotons ANTWERPEN - LIMBURG, VLAANDEREN, NAMEN - LUXEMBURG, die eenheden waren.
- de D.O.V.O. was korps en eenheid voor de Staf, het Detachement Staf, het Technisch Studiecentrum en het Peloton BRABANT - HENEGOUWEN.
- Taalregime : - gemengd : Staf, Detachement Staf, Peloton BRABANT - HENEGOUWEN, Technisch Studiecentrum
 - Nederlandstalig : Pelotons ANTWERPEN - LIMBURG en VLAANDEREN
 - Franstalig : Pelotons NAMEN - LUXEMBURG en LUIK

Op dat moment telde de Dienst voor Opruiming en Vernietiging van Ontploffingstuigen ongeveer 250 manschappen.

Op 20 juli 1954 werd een logistieke reorganisatie voor de Landmacht op vredesvoet doorgevoerd, waardoor de D.O.V.O. deel zou uitmaken van de hierbij opgerichte 8ste Groepering Logistiek. Op 30 december was deze wijzigingen een feit. De interne organisatie van de D.O.V.O. bleef ongewijzigd, alhoewel er personeel was afgevloeid; nog 175 mensen werkten bij de D.O.V.O. Op 25 juni 1955 werd het Peloton NAMEN - LUXEMBURG opgedoekt. Nog meer personeel verdween, zodat de D.O.V.O. op het einde van het jaar nog 115 krachten telde.

4. 1956 - 1971 : VAN VIJF PROVINCIALE PELOTONS NAAR TWEE REGIONALE PELOTONS

Op 1 april 1956 verscheen een nieuwe organitatie tabel voor de D.O.V.O. op vredesvoet, die er nu als volgt moest uitzien :

- Een Staf (gemengd taalstelsel, DUISBURG)
- Een Detachement Staf (Franstalig, DUISBURG)
- Een Technisch Studiecentrum (gemengd taalstelsel, DUISBURG)
- Een Peloton BRABANT (Franstalig, DUISBURG)
- Een Peloton VLAANDEREN (Nederlandstalig, POELKAPELLE)
- Een Peloton ANTWERPEN (Nederlandstalig, BERCHEM, met een detachement te LEOPOLDSBURG)
- Een Peloton LUIK (Franstalig, LUIK, met een detachement te ELSENBORN)
- Personeel : 65 man

In 1957 was de legerdienst, behalve voor de reserve-officieren, teruggebracht op 15 maanden. De vermindering van het aantal dienstplichtigen dat hiervan het gevolg was, werd binnen de D.O.V.O. opgevangen door het opnemen van burgerpersoneel. In oktober 1959 werd de opdracht van de Dienst voor Opruiming en Vernietiging van Ontploffingstuigen herzien. Het actief opsporen van springtuigen en oorlogsmunitie, het werkelijk uitkammen van het land zoals dat gebeurde in de eerste jaren na de Tweede Wereldoorlog, behoorde in de praktijk al geruime tijd tot het verleden.

De D.O.V.O. rukte nog enkel uit wanneer er ergens munitie gevonden werd, of op aanvraag om bepaalde terreinen te onderzoeken. Vanaf 5 oktober 1959 was ook op papier de opdracht van de D.O.V.O. beperkt tot het opruimen ontploffingstuigen die per toeval tevoorschijn waren gekomen.

In 1960 werd het detachement te LEOPOLDSBURG van het Peloton ANTWERPEN afgeschaft.

Op 1 oktober 1961 werd de D.O.V.O. herleid tot twee pelotons, volgens een Stafbeslissing die dateerde van 31 maart 1961. Volgens de nieuwe organisatietabel zag de D.O.V.O. er nu als volgt uit :

- Een commando te DUISBURG
- Een Sectie Techniek en Instructie te DUISBURG
- Het Peloton A, Franstalig, te DUISBURG
- Het Peloton B, Nederlandstalig, te POELKAPELLE
- De D.O.V.O. was vanaf nu niet langer korps noch eenheid

Deze organisatie werd aangehouden tot 1971, met in 1966 de uitgave van een herwerkte organitatie tabel, die echter niet veel wijzigingen bracht. In 1965 telde de D.O.V.O. 64 mensen, in 1970 waren dat er nog 56.

5. 1971 : HET EINDE VAN DE D.O.V.O.

1971. Wat de Belgische ontminningsdienst reeds verscheidene malen boven het hoofd had gehangen, gebeurde nu daadwerkelijk. Op 31 oktober 1971 werd de Dienst voor Opruiming en Vernietiging van Ontploffingstuigen afgeschaft als zelfstandige eenheid. De ontminningsdienst werd in andere eenheden opgenomen, maar het oorlogstuig bleef verdergaan. (3) De ontmijners werden in kleine groepen verspreid over het nationale grondgebied. Te POELKAPELLE bevond zich de belangrijkste groep. Drieëntwintig man beschikten daar over een vernietigingsterrein waar dagelijks op vier vastgestelde uren conventionele munitie werd vernietigd.

Deze ploeg had OOST - en WEST - VLAANDEREN en het zuidwesten van de provincie HENEGOUWEN als actieterrein. Een groep van acht ontmijners was gestationneerd te NAMEN, en was verantwoordelijk voor de provincies NAMEN, LUXEMBURG en de rest van HENEGOUWEN. Te LEOPOLDSBURG bevonden zich een vijftal ontmijners die waakten over het kamp BEVERLO en tevens de oproepen uit LIMBURG en ANTWERPEN beantwoordden. Ten slotte werkten twee ontmijners op het schietveld van ELSENBORN.

In HEVERLEE bevond zich een school voor ontmijners van de Landmacht, de Luchtmacht en de Zeemacht, waar een volledige cursus 3 jaar duurde. Het dozijn instructeurs voerde ook opdrachten uit in de provincies BRABANT en LUIK. In het buitenland (GROOT-BRITTANNIE) werden Belgische instructeurs gevormd om les te kunnen geven in het domein van terrorismebestrijding.

(3) Zo hadden de ontmijners in 1971, na de afschaffing van de D.O.V.O., ongeveer 1000 werkuren nodig om een niet-verplaatsbare bom te doen exploderen, die zich op een dertigtal meter van een hoeve bevond. Om de hoeve te beschermen moest een wal van 30 meter lang en 4 meter hoog worden aangelegd, waarvoor 400 ton zand moest worden aangevoerd. Vanaf maart 1972 begon een ploeg van 4 ontmijners aan de beruchte opruiming van munitie uit de Eerste Wereldoorlog te KWATRECHT (WETTEREN).

6. 1974 TOT HEDEN : VAN DE WEDEROPRICHTING TOT DE ODLM
VANDAAG

Toen ook BELGIE in de eerste helft van de jaren zeventig last kreeg van het internationale terrorisme, was er nood aan specialisten die konden omgaan met boobytraps, bombrieven, bomauto's en andere ontploffingstuigen van dat genre. Bovendien werd er nog veel meer oude oorlogsmunitie bovengehaald dan men voor mogelijk had gehouden. Jaarlijks kwamen er 3000 tot 4000 aanvragen binnen voor opruiming van tuigen, die om de haverklap leken op te duiken bij wegenwerken, de aanleg van funderingen, of doodgewoon bij het omploegen van een veld.

De ontmijningsdienst was er dus spoedig weer als een geheel. Nog geen drie jaar na haar verdwijning, nl. op 1 augustus 1974, werd de Dienst voor Opruiming en Vernietiging van Ontploffingstuigen weer opgericht. De nieuwe D.O.V.O. bestond uit :

- Een commando met een secretariaat en een controlecentrum te HEVERLEE
- Een interventiepeloton voor OOST- en WEST- VLAANDEREN met uitzondering van de kuststreek, en een depot met vernietigingscentrum te POELKAPELLE
- Een interventiepeloton voor de overige provincies te HEVERLEE, met een ploeg te ELSENBORN en een ploeg te LEOPOLDSBURG
- Een Sectie Technische Steun te HEVERLEE
- Een Sectie Instructie en Documentatie te HEVERLEE
- Te ELSENBORN was er nog een vernietigingsterrein voor het niet-ontplofte grof geschut opgehaald door het Peloton HEVERLEE, en te LEOPOLDSBURG voor kleinere munitie.

Naast haar aloude opdracht, d.w.z. het opruimen en vernietigen van ontdekte oorlogsmunitie van beide Wereldoorlogen, zowel conventioneel als toxisch, kreeg de D.O.V.O. een aantal nieuwe opdrachten :

- Vernietiging van gedeklasseerde munitie van het Belgische Leger
- Aktieve deelname aan de strijd tegen het terrorisme, door technische bijstand te verlenen aan de Rijkswacht en aan de Politiediensten in de vorm van gespecialiseerd personeel en materieel, m.a.w. neutralisatie en transport van ontploffingstuigen van terroristische origine
- Informatie doorgeven aan Politie en Rijkswacht.
- Instaan voor de technische vorming en de permanente herscholing van het ontmijningspersoneel van de Landmacht, de Luchtmacht (D.O.V.O./LuM) en de Zeemacht (Groep Duikers-Ontmijners of NAVCLEARMIN, Naval Clearance Mines)

- Vorming van burgerlijke en militaire verkenningsagenten inzake verdachte voorwerpen
- Studie van de technische evolutie van ontploffingstuigen

De D.O.V.O. moest optreden op gans het nationaal grondgebied, uitgezonderd de kustgemeenten die voor rekening kwamen van de NAVCLEARMIN, en de Luchtmachtbases die terrein van de D.O.V.O./LuM waren. Administratief kreeg de D.O.V.O. als eenheid de Compagnie Staf en Diensten van het Logistiek Centrum van de Landmacht.

Op 15 december 1985 kreeg de Belgische ontmiijningsdienst, sedert 1 december 1945 Dienst voor Opruiming en Vernietiging van Ontploffingstuigen geheten (Service d'Enlèvement et de Destruction d'Engins Explosifs, S.E.D.E.E.), een nieuwe naam : Ontmiijningsdienst van de Landmacht (Service de Déminage de la Force Terrestre), officiële afkorting Dst Ontmiijning LM (Sv Déminage FT), alhoewel meestal de afkorting ODLM wordt gebruikt. De Groep Duikers-Ontmiijners van de Zeemacht of NAVCLEARMIN heet nu officieel de Ontmiijningsdienst van de Zeemacht (ODZM), en de D.O.V.O./LuM werd ODLuM. Samen vormen de drie ontmiijningsdiensten de ODKM, de Ontmiijningsdiensten van de Krijgsmacht.